

בע"ח (בbar שבע) 15372-12-13 - י.פ. נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בbar שבע

בע"ח 15372-12-13

בפני כב' השופט יואל עדן

ה牒: י.ג.
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

1. זהוי בקשה לעין בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.

הבקשה ענינה המסמכים הבאים אשר הוגדרו על ידי ב"כ הנאשם כ"חומר חקירה":

א. רישום פלילי של עדי תביעה 1,5,6,8,9,10,11.

ב. טופס ויתור סודיות רפואית חתום על ידי המתלוונת.

ג. העתק מתייעד של כל הפגישות שערך הפסיכולוג ע.ת. 13, עם המתלוונת.

ד. העתק מתייעד כל הפגישות והשיחות שערך המתלוונת במרכז מסל"ן.

במהלך הדיון הוסיף ב"כ הנאשם בקשה לקבל גם את תלונותיה הקודומות של המתלוונת במשטרת תור שנאמר: "לנו יש אינדייקציה לתלונה אחת צז".

2. כנגד הנאשם, הוגש כתב אישום המציין לו מספר עבירות מין במשפחה (מעשים מגוניים) ועבירה מין במשפחה (איינוס).

על פי כתב האישום הנאשם הינו דודה (אחי אימה) של המתלוונת, קטינה ילידת 1995 (ע.ת.1). כתב האישום כולל חמישה אישומים אשר בכללם מיוחסות לנאשם עבירות מין במשפחה (מעשים מגוניים), ובאישור הריבועי גם עבירה מין במשפחה (איינוס). כל העבירות המיוחסות לנאשם ענין מעשים אשר

נתען כי נעשו במתלוננת, בין השנים 2003 עד 2010.

3. לעניין הרישומים הפליליים המבוקשים של עדי תביעה - במהלך הדיון הוצגו רישומים לעיון בית המשפט וניתנה החלטה הדוחה את בקשה הנאשם ל渴בלתם, הוואיל ולא נמצא למי מהם כדי לסייע לנאשם בהגנתו באופן כלשהו, והיעדר רלוונטיות לרישומים בקשר להגנת הנאשם.

לעניין הבקשתה אשר הוספה בדיון, לקבלת תלונות קודמות של המתלוננת - המאשימה הודיעה, ביום 17.12.2013, כי למתלוננת אין תלונות נוספות למעט התלונה בתיק זה מחודש ספטמבר 2013. לפיכך אין כל סعد לתיתו בגין בקשה זו של הנאשם, למרות טענותו לקיום אינדיקציה כאמור.

נותרו בקשהינו של הנאשם בגין לקבלת טופס ויתור על סודיות רפואי, תיעוד פגישות של המתלוננת עם פסיכולוג ותיעוד פגישות ושיחות של המתלוננת במרכז מסל"ז.

4. לטענת ב"כ הנאשם, בקשהנו נוגעת בעבר פסיכיאטרי וביעתי נטען וכן אמרות שנאמרו על ידי המתלוננת לפסיכולוג/או לעו"ס אשר נוגעות לאישומים כנגד הנאשם, וכי החומריים חיוניים להגנתו של הנאשם.

נתען כי מדובר בחומריים הנכנים להגדרת חומרីי חקירה לפי סעיף 74 לחוק, והם שאינם מצויים פיזית בידי רשות החקירה, מצויים הם בשליטתה במובן הרחב, או שמדובר בחומר חקירה הצריך על פי טיבו להימצא בידייה.

לענין המסדרת הדינונית להגשת הבקשה, האם לפי סעיף 74 לחוק או סעיף 108 לחוק, הפנה ב"כ המבקש לבש"פ 3945/13 פלוני נ' מדינת ישראל וחברת התקשרות סלקום (3.12.2013). נתען כי מדובר בחומריים הנכללים כחומרីי חקירה במובן הרחב, ולפיכך חל סעיף 74.

5. בגין לטופס הoitור על סודיות רפואי - לקבלת טופס כאמור משמעותה מתן אפשרות לגישה לכל חומר רפואי של המתלוננת. אין כל אינדיקציה כי יהיה בכך לסייע להגנת הנאשם, ועל פניו הדברים מדובר במתן אפשרות להיחשף למסמכים אשר יפגעו בפרטיות המתלוננת, ללא שהתרבר כלל מה נדרש מתייקה הרפואי, מה הקשר לכתב האישום, ובמה ישיע הדבר להגנת הנאשם.

אם כוונת הנאשם היה לקבל את טופס הoitור על סודיות רפואי המצוי בתיק, הרי שטופס זה עניינו ויתור על סודיות רפואיות המשטרת ועל כן אין בהאטו לנאים כדי לסייע באופן כלשהו בהגנתו, שכן מミלא אין הוא יכול לעשות בו שימוש, מה גם שהעוטק אשר בתיק אינו חתום.

לפיכך הבקשתה לקבלת טופס ויתור על סודיות רפואיות נדחתת.
עמוד 2

6. אשר לבקשת ביחס לティיעוד פגישות עם פסיכולוג ושיחות במרכז מסל"ן (מרכז סיוע לנפגעות אלימות ותקיפה מינית) - בתיק החקירה חוות דעת פסיכולוג אשר הוא עד תביעה מס' 13, ושני מסמכים של מסל"ן, החתוםים על ידי עובדת סוציאלית אשר הינה ע.ת. 12. מסמכים אלו אני למד כי הובאו לעיון ב"כ הנאשם.

החומר الآخر המבוקש בבקשת, ככל שקיים, אינו בתיק החקירה.

ב"כ המאשימה מתנגדת לבקשת למסירת העתק תיעוד פגישות עם הפסיכולוג וティיעוד כל הפגישות והשיחות במרכז מסל"ן.

נטען כי כאשר פסיכולוג מעיד, הרי שבහיו על דוכן העדים יכול בית המשפט על פי סעיף 108 להורות לו להביא את המסמכים שברשותו. בנוסף כי מחוות דעת הפסיכולוג, אשר נמסרה להגנה, עולה כי עד לחישוף האירוע המתלוננת אינה בטיפולו, גם שמדובר לו, הופנתה לשתי פגישות והודה מכפר הנעור בו הייתה, וכי בהקשר זה אין טיפול.

ב"כ המאשימה עומדת על כך שכאשר ישאל הפסיכולוג על המספר שערך, יוכל בהתאם לסעיף 108 לומר אם יש לו מסמכים נוספים.

ב"כ המאשימה מפנה לטיעון האמור גם ביחס לمسأل"ן, ונטען כי הייתה פגישה ייחודית הנמצאת בתיק החקירה, וכי אין אינדיקציה למסמכים נוספים.

נטען כי אין ההגנה יכולה לצאת למסעDig, ולנסות להכפיש את עברה או עתידה של המתלוננת, וככל שבית המשפט יחליט כי ישנים חומרים רלוונטיים, ב"כ המאשימה מבקשת כי יעינם בהם תחיליה, לאחר קבלת עדמת המתלוננת, שכן חלק מהחומרים המבוקשים חסומים תחת חיסין שנთנו למתלוננת.

7. לאחר ששמעתי את הצדדים, שקהלתי טענותיהם ובחןתי את המצד' בתיק החקירה, באתי למסקנה כי דין הבקשת, גם ביחס לפגישות עם הפסיכולוג ופגישות ושיחות במסל"ן, ככל שמדובר ביחס לכך קיימים להידחות.

אין מחלוקת כי הבקשת מתייחסות לחומר אשר אינו נמצא בתיק החקירה.

משכך, ומشاءינו בשליטת המאשימה, הבהיר הנכון לגבי חומר זה, ככל שקיים, הינו בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ ולא לפי סעיף 74. אין בידי לקבל את הטענה כי גם חומר זה הינו בגדר חומר חקירה.

אוסף כי גם אם הייתה רואה בבקשתה הנוכחית בבקשתה על פי סעיף 108, ביחס לחומרים אלו, הרי שבשלב זה אין בפני אינדיקציה של ממש לכך שחומרים אלו כוללים את הנטען על ידי המבקש או יכולם לשמש להגנה, ובהיעדר כל אינדיקציה, הרי שאין מקום למתן צו כמבקש.

8. סעיף 74 לחוק, קובע את המקור הנורמהטי לעיוון בחומר חקירה, אולם אין בכךו (משמעות הדברים) כדי להגדיר את יקفهم של המסמכים והחומרים המצויים תחת ההגדירה "חומר החקירה", אשר הינם תלויי מקרה ונסיבות.

"אין לפרש את המונח "חומר החקירה" שבסעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי פירוש דוקני וממצטם, המגביל את תחולת הסעיף לחומר הראיות, המתיחס אך ורק במשרין למעשה העבירה המ�וחס לנאים. "חומר חקירה", במובן ההוראה האמורה, גם ראיות השיכנות באופן הגיוני לפרופירה של האישום במשמעותם. מטבע הדברים, אין לקבוע בנושא זה כללים גורפים וממצאים; בכל משפט חייבים נציגי הتبיעה, ובמקרה של חילוקי דעת - בבית המשפט, להיות מודרכם על-ידי הscalar הישר ועל-ידי המגמה לאפשר לسنגוריה הזדמנויות הוגנת להכין את הגנתה (ראה בענין זה גם ע"פ 179/79 [4], בעמ' 691-692).

אולם, במסגרת השימוש בשיקול הדעת, כאמור, אין גם להפליג למרחקים ולכלול במקרה של "חומר החקירה" ראיות, שהרלוואנטיות להן לתביעה הפלילית הנדונה היא רחוקה ושולית, ולא כל שכן אין להחיל כלל את הוראות סעיף 74 האמור על חומר שולי שכזה, אשר בלاؤ הכי אינו יכול להיות קביל באותו משפט"

בג"ץ מס' 233/85 **אל הווזיל נ' מ"י**, פד' לט (4) 124, בעמ' 129.

אין לקבוע בנושא זה כללים גורפים וממצאים, אין לפרש את המונח חומר חקירה פירוש דוקני וממצטם המגביל את תחולת הסעיף לחומר הראיות המתיחס אך ורק במשרין למעשה העבירה המ�וחס לנאים, ומנגד, אין להפליג למרחקים ולכלול ראיות שהרלוואנטיות להן רחוקה ושולית [ראה בג"ץ 233/85 לעיל].

חומר החקירה יכול להיות חומר אשר על פי דיני הראיות לא ניתן לעשות בו שימוש ישיר במסגרת המשפט, אך עדין יהיה זה אשר הتبיעה חיבת בגלוין. היקף הראיות המחויבות בגלוין עשוי להיות רחב מהיקף הראיות שניתן להגיש לבית המשפט, הוайл והחומר הראייתי עשוי לאוצר

בקירבו מידע רלוונטי גם ללא שימוש ישיר בו. ראה לעניין זה בש"פ 11042/04, פלוני נ' מ"י (30.12.2004).

השאלת אם חומר מסוים מהו חומר חקירה תוכרע באופן פרטני, על פי טיבו של החומר ומידת זיקתו לסוגיות הנדנות בהליך הפלילי אשר במסגרתו הוא מבוקש. ראה בש"פ 11042/04 דלעיל.

בഫולת שיקול הדעת לחשיפת חומר חקירה יש להביא בוגדר השיקולים את הצורך לאוזן בין זכותו של הנאשם למפני האישום המוחוס לו, אל מול אינטרסים שונים בכל מקרה ומרקם.

בבש"פ 4109/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס (7.7.2013) מנוותה בהרחבת סעיף 74 לחסד" פ בית המשפט קובע :

"יחד עם זאת, לא כל השערה או ספקולציה שאותן מעלה הנאשם, עשויות לשמש תשתיית מספקת להגדרת החומר שבמחלוקה כ"חומר חקירה". ועוד נקבע, כי אין די בתקווה בלבד כי בחומר המבוקש יימצא דבר מה, העשויה להועיל להגנת הנאשם, אלא שיש להצביע על יסוד של ממש להנחה, כי החומר אכן ישפייע על בירור האשמה, המוחסת לנayeם (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון [פורסם ב公报] 18.12.2012) (להלן: עניין אהרון); בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ברקו [פורסם ב公报] 13.8.2009 (להלן: עניין ברקו); בש"פ 10787/06 שחאדה נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] 17.1.2007 (להלן: עניין שחאדה); עוד בהקשר זה, דנ"פ 5852/10 מדינת ישראל נ' שם, [פורסם ב公报] פסקה 7 לפסק דיןו של השופט י' דנציגר (9.1.2012)).
במילים אחרות, בית-המשפט לא יאפשר "mseu dig" מטעם ההגנה, בחלוקת מישום עקרוני של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, אלא שעל התווען להצביע על הרלוונטיות הקונקרטית של החומר המבוקש לשם הגנתו, ורק במידה שיעשה כן, יעונה בית-המשפט **לבקשתה**".

בית המשפט מפנה לבש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון (18.12.2012) בו נפסק :

"במסגרת זו, חשיבות החומר המבוקש להגנת הנאשם היא שאלה מרכזית שעלה בית המשפט לשקל בדונו בחומר שאינו 'חומר חקירה' במובנה. כפי שנקבע, 'בבחינת הרלוונטיות של החומר לaiishom, אין בית המשפט צריין

להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו ל'משמעות' שאין רואים את תכליתו המعيشית. הביטוי שהשתרש בפסקתנו מקדמת דנא כי 'אין חקר לתבונת סניגור' [...] הוא שובה לב אף גם התבונת הסניגור נשענת בדרך כלל על נקודת אחיזה ממשית, ואניฯ בוגר מעשה קסמיים' [...]. אכן, בשל מעמדה הרם של הזכות למשפט הוגן, בית משפט זה נוקט גישה מרוחיבה בהגדרת המונח 'חומר חקירה' כאשר הוא נדרש לבחון רלוונטיות של מסמכים מבוקשים [...]. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי [...] הגישה המרוחיבה אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך, ובכך [...] לא תתרום להגנת הנאשם' (...)" (שם, בפסקאות 11-12)

לשאלת שמעות אי הימצאות חומר שבמחלוקת בידי התביעה נפסק בבש"פ 4109/13 לעיל:

"בנוסף, יש לזכור, כי ביה-משפט זה פסק, לא אחת, כי בעצם העובדה כי החומר שבמחלוקת אינו מצוי בידי התביעה, יש משום אינדיקטיה לכך שלמעשה אין מדובר ב'"חומר חקירה", במובנו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. זאת, לנוכח החזקה, כי רשות החקירה אספה את כל החומר הרלוונטי הנדרש בעניין הנדון. כפי שנקבע על-ידי השופטת (כתוארה אז) ד' בגין, בבש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376 (1999): "...[...] בדרך העניינים הרגילה, כאשר נעשות פעולות חקירה באופן ענייני ובתום-לב, החומר אינו בידי גורמי החקירה רק משום שלא נמצא על-ידיהם כרלוונטי לחקירה;لاقורה, משמעות הדבר היא שהחומר אינו חלק מתשתיות האישום שמפניו על הנאשם להתגונן. בנסיבות אלה, אף אין לראות בו באופן אובייקטיבי 'חומר חקירה', ממשעותו בסעיף 74 לחוק. למותר להוסיף, כי המשטר או התביעה אין רשאית להימנע במכoon מلتפות או לאסוף חומר שהוא רלוונטי לאישום רק כדי למנוע את היותו 'חומר חקירה' המובא לידיות הנאשם, ובמהלך העניינים הרגיל אין להניח היוצרותו של מצב זה. לעניין זה כבר צייתי [...], כי הנחת היסוד היא כי התביעה ממלאת את המוטל עליה במימנות ובהגינות, וכי ניתן לסמור על כך שחותמר אשר לא נאסר ולא נמצא בו עניין לצורך החקירה, אינוฯ בוגר 'חומר חקירה' [במשמעותו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי]" (שם, בעמ' 381-382).

עם זאת, בודאי שיתכנו מקרים שבהם ימצא ביה- המשפט, כי חומר מסוים אכן מהו 'חומר חקירה', במובנו של סעיף 74 לחוק, אף אם הוא אינו

מצוי בידי התביעה. זאת, כאשר על פי טיבו, צריך היה החומר להימצא בידיهن של רשות החקירה וההטביעה, או במקרים שבהם יש לתביעה שליטה על אותו החומר. במקרים מעין אלה, יתכן שזיקתו של החומר להגנתו של הנאשם תצדיק את תפיסתו ואת העברתו לידי ההגנה (בג"ץ 9264/04, בע"מ 374).

מטבע הדברים, בקשה לקבלת חומר חקירה ביחס למolon/מתلونנות בעניינים אשר אינם נוגעים ישירות לאישום שבאותו תיק, כרוכה לעתים בפגיעה בפרטיות, ומעמידה את הצורך לאזן בין הזכות לפרטיות לבין זכות הנאשם להיליך הוגן.

"**בהתUELו את שיקול-דעתו לחשיפת חומר כאמור, יביא בית-המשפט בגין שיקוליו את הצורך לאזן בין האינטראס לאפשר לנאם הגנה מפני האישום המוחוס לו לבין זכויות העד שאת הפרטים על אודוטיו מבקשים לחשוף; בין היתר, ישקלו זכויות העד לפרטיות, לכבוד ולביטחונו האישי אל מול חיוניות הפגיעה בהם, להגנת הנאשם. זכותו של הנאשם להיליך הוגן שיאפשר לו להתגונן מפני האישום המוחוס לו אינה זכות מוחלטת המאפשרת פגעה ללא סיג בזכותו של עד במשפטו. כאשר אין מדובר בחומר שנטאפס במהלך החקירה ישקול בית-המשפט את הרלוונטיות של החומר ואת ערכו הראייתי, אל מול זכויות היסוד החוקתיות של העד שאת הפרטים הנוגעים אליו מבקשים לחשוף, ועירוך את האיזון הראיי ביניהם"**

בש"פ 9322/99 **עבד מסארווה נ' מדינת ישראל**, פד' נד (1) 376, עמוד 382-383.

"**אולם, הגישה המרחיבת אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך ובכך לא זו בלבד שלא תתרום להגנת הנאשם, אלא שעלולה היא גם לפגוע בזכויותיהם המוגנות של אחרים באופן בלתי מידתי וללא הצדקה".**

בג"ץ 620/02 **התובע הצבאי הראשי ואח' נ' בית הדין הצבאי לערעורים ואח'**, פד' נז (4) 625 בעמ' 633.

ושם, בעמ' 6-635 :

ניתן להגדיר את הנוסחה ביחס לחובה למסור "חומר חקירה" כך: בהתנגשות

חזיתית, כאשר על כפות המאזרנים מונחים זה מול זה זכותו של הנאשם למשפט הוגן אל מול ההגנה על פרטיותם של העדים, משקלת של זכות הנאשם למשפט הוגן יכריע את הcpf, ודינם של השיקולים הנוגדים לסגת. אולם כאשר זכותו של הנאשם להגן אין נגעת, או כשהאפשרות שהיא תיפגע היא רחוקה ובלתי משמעותית, יש לתת משקל הולם לזכויותיהם של עדים וקורבנות העבירה ולאינטראס הציבורי בקיום הליכי משפט, באכיפת החוק ובחשיפת עבירות.

אכן, הפגעה בפרטיותם של העדים היא לעיתים בלתי נמנעת במהלך המשפט, אך היא צריכה להיות מידית, ויש להקפיד על כך שלא תעליה על הנדרש לשם מתן הזדמנות הוגנת לנאשם להגן. מעבר לכך, יש להגן על העדים ועל המ תלוננים כדי שלא יפגעו בזכויות היסוד שלהם לפרטיות ולכבוד".

9. ישום המוגרת הנורמטיבית האמורה בעניינו מביא לטעמי לשתי מסקנות אשר יש בכל אחת מהן להביא לדוחית הבקשה - האחת כי אין מדובר בחומר חקירה, ולפיכך אין הבקשה הרואיה לפי סעיף 74, והשנייה כי גם אם ניתן היה לומר כי מדובר בחומר חקירה, הרי שאין בפני די אינדיקטציות קבועה כי חומר זה, ככל שקיים, יכול ותהייה בו רלוונטיות להגנת הנאשם.

בהיעדר אינדיקטציות, בשלב זה, וכך שיש בבקשתו כדי לתרום להגנת הנאשם, הרי שגם אם הייתה רואה בבקשתה כבקשתה לפי סעיף 108, לא הייתה מוצאת מקום להורות מבוקש. מובן כי ככל שתעליה אינדיקטציה לרלוונטיות, הרי שניתן להגיש בקשה מתאימה. כאמור, המסמכים המבוקשים קשורים בשני עדי תביעה.

אני מוצא כי יש באמור בבש"פ 3954/13 לעיל, כדי להביא למסקנה כי גם בעניינו מדובר בחומר חקירה ובבקשתה לפי סעיף 74, כתענת ב"כ הנאשם. שם מדובר היה בבקשתה לפולט שיחות אשר נפסק כי זו "ראייה שעשו להיות לה קשר ישיר לאירוע ולנטען בכתב האישום והרלוונטיות שלה לעניין ברורה". עוד הוסיף בית המשפט כי "אין מדובר במסע DIG ספקולטיבי אשר אין לדעת لأن יוביל. מדובר בראייה קיימת וברורה - פולט שיחות - שיש בה להצביע על קיומה של שיחה או היעדרה".

אין זה המקרה בעניינו.

בעניינו אני מוצא את האמור בהחלטה קודמת של כב' השופטת ע' ארבל בבש"פ 9305/08 פלוני נ' בית הספר אל מאמונה לבנות ואח' (3.12.2008) כישים לעובדות ולטיב הבקשה שבפני. שם מדובר היה בחומר הקשור ב"דברים שאמרה או עשתה מ תלוננת במהלך לימודיה

אצל המשיבים, וכן חלק גדול מудוי הتبיעה הם אנשי חינוך שטיפלו במתלוננת. לדבריהם עדים אלה קשורים לעדות המתלוננת".

נאמר בהחלטה כי "אין חולק כי בנסיבות של העוררים אינה באה בגדר סעיף 74 לחסד"פ".

עוד אפנה לבג"ץ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום ירושלים (אליו 6.6.2005) מפנה בית המשפט בבש"פ 9305/08 בו נפסק :

"דומה, כי עיקר הבדיקה בין הסמכויות השונות להורות על הממצאת החומר המבוקש נעוצה בשאלת האם יש בסיס להטיל את החובה להמציא את החומר לעיונו של בית המשפט על הتبיעה. במסגרת סעיף 74 הנ"ל הتبיעה היא שחייבת להמציא את החומר, וזאת כאשר מדובר על פני הדברים ב"חומר חקירה" שלנאים קיימת זכות לכואורית לעין בו, אף אם לא יבקש להגישו כראיה במשפט. לעומת זאת, מסירת החומר על-פי צו לפי סעיף 108 לחסד"פ, היא עניין שבשים דעת שמאפייל בית המשפט בשלב הבאת הראיות, בכל הנוגע לאופן ניהול המשפט והרלוונטיות של הראיות אשר הצדדים מבקשים להגיש. לפיכך, כאשר מדובר בחומר שאינו מצוי בידי הتبיעה, בגין השיקולים שיפעל בית המשפט, עליו להבחן בין חומר שעלה-פי טיבו מצוי בשליטתה של הتبיעה במובן הרחב, בהיותו בידי גורמים שיש להם זיקה ישירה לחקירה, או חומר שצריך היה להימצא בידי הتبיעה בשל זיקתו לחקירה, לבין חומר אשר ביחס אליו אין להטיל על הتبיעה חובה להשיבו גם אם הנאשם או סניגورو מעוניינים בו לצורכי הגנתם"

בבש"פ 9305/08 דלעיל קובע בית המשפט כי השוני בין ההלכים לפי סעיפים 74 ו- 108 אינו גדול, וכי סעיף 74 עניינו חומר הנוגע לlibet העניין הנדון באישום, ולכן חומר זה אמר להימצא בידי הتبיעה. כן ציין בית המשפט אבחנה נוספת למועד הגשת הבקשות, אולם תוך ציון כי הם יכולים להשתנות.

"נראה כי סעיף 74 לחסד"פ יחול, בהתאם להלכת לבג"ץ 9264/04, על חומר שנוגע לlibet העניין הנדון באישום. חומר שכזה אמר להימצא בידי הتبיעה, ולפיכך אף אם הוא לא נמצא תוגש הבקשה לעיון בחומר בהתאם לסעיף 74 לחסד"פ. מנגד, בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ תוגש בנוגע לחומר שאינו ליבו של העניין ולא מצוי בידי הتبיעה, אם כי בהחלטת יכול להיות שמדובר בחומר אשר יכול להועיל לאחד מן הצדדים בהליך, בדרן-

כל להגנה אשר מנסה לבקש לעין בו הגם שאינו מצוי בחומר החקירה."

בש"פ 9305/08 לעיל, סעיף 12 להחלטה.

כאמור בבש"פ 9305/08 לעיל, גם בעניינו מדובר בדברים אשר נתען כי נאמרו על ידי המתלוונת בפני אחרים.

איןני מוצא כי בכלל מקרה כאמור קמה חובה לאסוף גם חומר החקירה זה. הדבר תלוי בכל מקרה ונסיבותיו, לרבות באינדיקציות ככל שקיימות לרלוונטיות חומר כאמור להגנת הנאשם.

אין אינדיקציות לכך, ולפיכך איןני מוצא כי יש להגדיר חומרים אלו כחומי חקירה.

בעניינו מדובר בחומרים אשר אינם בתיק החקירה, ולא נאספו על ידי המאשימה, ואין מדובר בחומרים אשר במובاهן ניתן לומר לגבייהם כי הם חייבים להיות חלק מחומר החקירה.

חומרים אלו, ככל שקיימים, יכול ויהי בחשיפתם כדי לפגוע בפרטיות המתלוונת. יחד עם זאת, ככל שהיא אינדיקציה לכך שתוכנם יכול לשיער להגנה (ככל שהם קיימים), היה בכך כדי לגבור על הפגיעה בפרטיות.

בהיעדר כל אינדיקציה לכך שהמבחן כולל חומרים רלוונטיים לאישום או להגנת הנאשם, הרי שנותרים אנו עם האמור בבש"פ 99/9322 לעיל כי "העובדת שחומר כלל אינו בידי גורמי החקירה והtabija, מצביעה בדרך כלל על כך שאין מדובר בחומר החקירה".

10. מכל האמור הבקשה נדחתה.

ההחלטה תישלח לצדים.

תיק החקירה יושב לב"כ המאשימה.

ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ד, 01 בינואר 2014
בהיעדר הצדדים.